

Kerekes Ivett Kriszta

ADDIG
Azok az Idők III.

helma

Helma Kiadó 2024

helma

A könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője, Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2024.

ISBN 978-963-639-377-9

Borítóterv: Kerekes Ivett Kriszta munkája

Minden jog fenntartva!

helma Helma Kiadó 2024 helma

2052. május

Fájt a keze a szorítástól. Nem a sajátjától. Az előtte ülő alig férfi passzírozta a rabul ejtett ujjait, ahogyan az idegességét igyekezett megzabolázni. Úgy remegett, mintha egy védtelen kisgyerek lenne. Mintha nem egy tizenhét éves izomhegyként tornyosulna a brutális sportmotoron.

- Lassítanak – tudósította egy nyugodt kamaszlány hang a hangszóróból.

A reszkető Erő mögött ülő nő, jobban megszorította az elveszett lelket. Ő kökemény maradt. Nem bizonytalankodott. Helyette vérszomjasan elvigyorodott, bár ezt senki nem látta, ahogyan hátul várakozott a bokrok rejtekében bujkáló járművön.

Felnézett az alábukó Napra. Addig szuggerálta, amíg meghallotta azt a nagyon tipikus zörejt, amikor egy autó alja csattan a betonon. A nem messziről odaérő motorhang még halkabbá vált. Ágak súrlódtak, ahogyan az őrszem követte a lombok takarásában a járművet.

Ezek szerint már rákényszerítették a sétasebességre a teherszállító furgont.

Az alkony hosszúra mosta a terjeszkedő sötétséget. A fény megszűnt. A nő azt remélte, hogy az útba mart csapdákat is eltakarja. Annyira, hogy meg kelljen állni. Csak egynek kellett volna célba találni a feketére festett, rafinált mintában elszórt szögek garmadájából.

Amik pont úgy voltak elosztatva, hogyha valaki tudta az utat, akkor kijutott közülük, ám egy nem beavatottnak esélye se lehetett.

Nagysokára – vagy csak másodpercek múlva? – végre meghallották azt a nagyon tipikus hangot, ami a lyukadó gumihoz társul. A motoron hátul kuporgó teremtes mosolya szélesebb lett. A férfiacska hátára támasztotta az inkább kerek, mint szögletes arcának szépen kontúrozott csontját. A latin felmenőire jellemző, majdnem fekete szeme lehunyódott.

A – csupán viszonylag hosszú – pillái végigsimították a bőrkabátot.

Az előtte ülő valamit puhult, ahogyan a vékony, viszont kifejezetten izmosnak látszó karok tartották. Ahogyan az egész enyhén brazilosan kerek, bár különösen sudárra fogyott nő közelebb vonta. Anyai gesztussal.

Aki megszólalt:

- Guruljunk utánuk! – spanyolosnak hangzott az angolja.

Némileg éneklő, nagyon érzelmes alt. Le se tagadhatta volna a mexikói származását. Akkor is, ha tökéletesen harapta a szlenget, hiszen ő is az Almában nevelkedett. A kissé széles ajak durcásan biggyedt, mintha nem értené, minek kell itt lennie.

Mintha nem az ő ötlete lett volna: játékpisztolyokkal elrabolni egy fegyverszállító járművet.

Az előtte ülő reszkető kézzel indítózott. Közben a koponyájukban visszhangozva narrálta az őrszem:

- Lehúzódtak. Azt hiszem, NATO egyenruha. Sok a csillag. Mindkettőn.
- Csodás – felelt a nő sztoikus elfogadásban, ahogy utánuk óvakodtak.

A szerencsére nedves – és így halk – aljaton immáron gyújtás nélkül, pusztán a lendületből haladtak. Nesztelen. Észrevétlen. Messziről szépen formált, brit akcentusú káromkodás vágott bele az alig neszekbe:

– A jó бүдös, kurva élet, de utálok a tetves jenkiket és a kuplerájukat! – méltatlankodott kerekedő lenyeltséggel egy férfihang.

Az égi első csillagok bizonytalanul emelkedtek. Újhold ideje járt. Az ezüst égitest nem segített a látásban. Halovány szél támadt. Megkeverte a tó felől áradó aromákat. Árnyékok táncoltak a 20-NJ-173-as úton.

Fenyegetően. Rémítően. Hamis képzetekkel csalva a tekintetet, hogy olyan veszélyt lásson a késő tavaszi, veszélyesen sustorgó lombokba, ami talán nincs is ott. Vagy talán mégis, hiszen egy fekete arcból elővillanó két hősín szem pozíciót váltott, hogy könnyebben leselkedhessen:

- Kereket cserélnek.

- Erre számítottunk. Kivárjuk. Aztán a következő defekt után ütünk rajtuk, ahogy leparkolnak bevárni a pótkereket és a reggelt – a motoron hátul ülő nő hangja túl higgadt volt. Ragadósan. Mégse simított ki mindenkit:

- Tuti menni fog, Tanárnő? – súgta megrettenten az afroamerikai ifjú, aki akkorára nőtt, mint egy kisebb hegy.

- Nincs más választásunk. Nem bíránk ki még egy rajtaütést a farmon, az elkobzott mennyiségű lőszerrel. Kiképezni is kell.

A nő megállta a sóhajt, holott ő se vágyta ezt. Ami azt illeti, a farmot se. Mégis szerencsések voltak, hogy az egyik tanítványa szüleinek akadt egy New Jersey-i önellátó biogazdasága, ahova az összeomláskor visszahúzódhattak.

Amiről a lány szólt, és ahol szívesen látták őket.

Ami elég nagy volt, hogy eltartson egy fél gimnáziumot. Minden velük tartó túlélőt. Ráadásul elég messze esett a főutaktól, és elég kicsi pontnak látszott a térképen, hogy senki ne keresse. Hogy ne legyen „stratégiailag jelentős” hely.

A még élő, nagyjából száz fiatalon kívül, senkinek nem számított. Nekik viszont elengedhetetlen volt az életben maradáshoz, hiszen semmilyen más otthonuk nem maradt, ahogyan megreccsent az – amúgy is száználmasan lyukacsos – amerikai szociális háló, és egész New York megadta magát a barbár örületnek.

Ahogy fogott a városban az étel, az első telet túlélő lakosok egymásnak estek. Az újjáalakult kormányféleség még nem talált eléggé magára, hogy rendet vágjon a betonzsungelben. Jelenleg az erősebb ette meg a gyengébbet.

Néha szó szerint.

Ugyanis 2052-re határozottan szűkössé váltak a készletek. Kiváltképp, ami a gyógyszer és a lőfegyvert illette. Bár a friss élelmiszer is olyan luxusnak bizonyult, ami miatt könnyedén felkoncolták az embert. Egy működő kúttal, napelemekkel és hőszivattyúkkal rendelkező farm pedig felbecsülhetetlen értéket képviselt.

Különösen, ha akadt, aki üzemben tartsa.

Márpedig Kendra már 2051 júniusában – amikor a kormány hivatalosan lemondott – evakuált a még meglévő diákjaival, a nővérel és néhány másik tanárral. Akik közül már szinte senki nem élt: volt, akit a CO-END vitt el. Volt, akit egy egyszerű gyomorfekély, amit nem bírtak megműteni.

Meg olyanok is, akik a – kevés – támadások során haltak meg...

A farm védelmében. A gyerekek védelmében. Akik hiába voltak majdnem felnőttek, a nyomornegyed leghírhedtebb körzetéből származó, dörzsölt, fiatalokú bűnözők, mégiscsak kamaszok voltak szülők nélkül.

Egy anyapótlékkal, aki megpróbált gondoskodni róluk. Aki ezért félrerakta az alsó középosztálybeli, szociáldemokrata szülei pacifista nevelését, és kémia-biológia tanárként bombaszakértővé igyekezett képezni magát. A rögtönzött hadvezérkedés mellett. Amit gyűlölt.

Az első hang sem volt elégedett az életével:

– Utálok ezt a tetves kontinenst! Bassza meg a rohadt Barbie! Meg a Buzik! Ugye tudod, hogy a te hibád, Alex? Hogy túl sokáig vártál az áruló Királylányodra?!

– Sajnálom, Sam... – sóhajtott egy másik férfihang.

Szerszámok zörögtek. Ajtók csukódtak. Kendra harapta az állkapcsát. Előtte a sofőr ficergett. A lába támaszt keresve topogott a földön. Az egykori tanárnője hosszan beszívta a levegőt, amikor felduruzsolt a motor a furgonban.

Aztán bent tartotta, ahogy meghallotta a kerekek súrlódását. Újabb durranás. Olyan vehemens káromkodás, hogy nemcsak a megfigyelő mikrofonjából ért el hozzájuk. Ezt követte a világ legijesztőbb mondata:

– Faszom, átcseréljük mindet a tömör-gumira, fedezetek! – dörrent a második hang. Alexé. – Ez tuti csapda.

Tömör gumikerék... ez volt az, amire csak távoli, baljós eshetőségként készültek. Bár... legalább készültek:

– „B-terv” – szállt le a motorról Kendra.

Bakancsok. Két pár trappolt. Hátralátó ajtó nyílt. Újabb cipőtalppár csapódott. Mi?! Három katona? Ezek szerint valaki figyelt a csomagtartóban. Nyíló és csukódó ajtók. Fém koccant fémen, meg a rajtaütők idegein.

Kendra közben letépte a sisakját, kócolta a haját, és megszagatta az egyszerű hosszú ujjúját. Műanyag ért a betont. A szerszamos táska. A bokrok fedezékében az egyetlen felnőtt – egy még így is túl fiatal, alig huszonközepe nő – a saját szájába harap, amíg fel nem szakad.

A „gyermekei” bizonytalanok. Különösen a hegyomlása:

– Tanárnő... három fegyveres. Nikóval, csak ketten vagyunk.

– Csak sakkban tartjuk őket, és egyet harcképtelenné teszek – közölte túlságosan higgadtan a nő.

Mert ennek működni KELLETT. Nem engedhettek el még egy szállítmányt. Akárhány fegyveres őrizte. Nekik is kellett a lőszer, ha nem akartak rabszolgaként, örömszerzőként és húsként rettegni. Akkor meg kellett védeni magukat.

Emiatt a teremtés eltökélten – na, meg hangosan – csörtetve keresztülfutott a bokrokon. Hagyta, hadd karcolja, marasztalja a sűrű csalitos. Annyival szánalmasabban néz majd ki, ha kiért. Annál nagyobb esélye lesz lekapcsolni egyet, és elég ideig elterelni a figyelmet, hogy a „fiai” pozícióba kerülhessenek.

Akik az ő dobogása közben szabadon helyezkedhettek, hiszen az minden zajt elnyomott. Biztos, ami biztos; azért fel is sikoltott:

– Kérem, segítsenek! – tört ki a sűrűből.

Sántikálva. Könnyáztatta arccal. Kissé véresen, kócosan, tépett ruhában. Kifejezetten csúnya történetet sugalmazva. Ravaszul andalítva az éberséget:

– Azt mondta, belém állítja a kését! – zokogott fel.

Azt már nem hazudta – hangosan –, hogy nincs más fegyver, viszont látványosan megingott. Hagyta magát az egyik karjába tántorodni. Egy magas, szemüveges, semmilyen

barna, ám túl okos pillantású alak fogta meg. Akinek a hosszú, zongorista ujjában félelmetes erő lehetett, most mégis gyengéden nyúlt egy elesett nőhöz.

Lemeredt rá. Végigsvenkelt az eredetileg talán buja, ám a – feltételezése szerint a szűk fejadagokban – nagyon lefogyott testén. Elakadt a letépett ujjú ruha alól kibukkanó, kerek vállán, amin nem látszódtak hegek.

Nem egy harcra akarta megtéveszteni.

Így Sam tekintete továbbzaladt, a nyakon fel, a túl széles és dús ajkakon keresztül, a szép, bár nem ideálisan finom arccsont fókuszában riadtan pislogó, majdnem izzó, olvadt csokoládé szemekig. Amilyen csak Dél-Amerikában létezhetett ennyire épphogy kreol bőrbe ágyazva.

– Biztos, itt vannak már! – bújt a katonához a riadt őzikének látszó lélek.

A férfi önkéntelenül megtartotta. Muszáj volt, hiszen a nő még így is megrogyott, hiába igyekezett talpra állítani. Vagyis nem, ám tökéletesen álcázta a mozdulatot, amivel a keze lecsúszott a katona övére. Kitapintotta a fegyvertokot. Sokkosnak látszó mozdulattal kapaszkodott bele:

– Balta van náluk és kés! – siklott újra lefelé, lesodorva a záró anyagot.

Erre a szóke – aki eddig a kereket cserélte – elemelte az öve felől a kezét. Kendra figyelmes szeme észrevette, hogy ők sem akarják a naftát pazarolni. A legtöbb csillaggal kivert alak már majdnem leengedte a végtagot, aztán mégis visszafelé rebent, amikor egy ág egy tekintélyes súly alatt megreccsent a sűrűben.

A szerelő majdnem elővette a löfegyvert, úgyhogy Kendra a tétovázó fiatalok helyett is támadásba lendült:

– Azonnal eresszetek le minden fegyvert, mert felmetélem a haverotok torkát! – ugatta az újdonsült védelmezője kését a torkához nyomva.

A vele lévő két fiatal végre előlépett a bokrokból. Bizonytalanul tartott, igazának látszó air-soft fegyverekkel. Bár legalább az egyik láthatóan a szóke arcát célozta. A nő hátrébb terelte a szemüveget, aki megütközve bámult a nem túl alacsony, azonban még így is csak alig az orráig érő teremtésre.

Aki szinte nyújtózni kényszerült, hogy fenyegetés közben a fegyvert pozicionálja:

– Mindenki hátrébb lép az autótól! Csillagom, gyere kereket cserélni! – rebent a nő szeme a katonák között.

Az ágak közül egy negyedik alak függeszkedett. Egy fiatal, afro-félvér lány. Aki már ugrott is le a vezetőfülke tetejéről, elsiklott a szóke szerelő előtt, elvette a kulcsot, és reszketve a kerékkal kezdett bíbelődni. Mire a közelében álló, mesebeli királyfinak látszó férfi megszólalt:

– Felesleges! Annyi akadály van, hogy a sötétben akkor sem fogtok kijutni, ha ti tettétek le.

Kendra ezt nem így gondolta. Legalábbis Lucas – a legokosabb diákja, aki programozott – nem ezt ígérte. Azt mondta, hogy a GPS alapján pontosan át tudja vezetni őket. Muszáj volt hinnie benne, mert nem maradt más esélyük.

– Kussolsz, Hercegecske! – vicsorgott rá a nő. – A fegyvered nagyon lassan a veled szemben állónak adod. A csőnél tartva, különben cafatokra vágom a barnát, aztán téged!

Mire a férfi felől álló, nyilvánvalóan kiskorú, ám már két méter magas hegyomlás, a motor sofőrje fentebb emelte a saját kellékét. Határozottabban célzott vele. Előrébb csúszott, és kínzóan lassan átvette az igazi fegyvert.

Most már azt fogta a szókére.

Kendra fél kézzel a barna pisztolyát bogozta, bár ügyetlennek bizonyult a baljával. Néha másba is nyúlt. Az ujjhegye olykor végigsimította a nadrágot. Ambivalens óvatossággal. A matatás halk súrlódása disszonáns háttérnek bizonyult a javítás hangjaihoz. A félvér lány remegve, kapkodva ügyködött. Bezzeg, a náluk kicsivel idősebb – ám még így is szánalmasan fiatal teremtesen – nem látszott félelem.

Merészen dirigált:

– Inkább pattanjál, Hercegecske, vedd le szépen az öved, és kötözd vele össze a haverod kezét!

Akármilyen határozottnak próbált tűnni, túl kedves hangja volt. Legalábbis a kés eredeti gazdájának ez jutott eszébe. Aztán az, hogy az eltökélt pillantást figyelve, nem próbálta volna ki a rajtaütő egység vezetőjének türelmét.

Aki kifejezetten szép lett az indulattól kipirultan:

– Ne is pillázz Picúr felé, Szöszi! Csak azért nem lő le, mert cuki, viszont én nem vagyok az, és tőlem jobban fél, mint amennyire bántaná a lelkiismeret!

Megsuklott a hangja. Sam észrevette. Elkapta a teremtes pillantását. Aki lesütötte a sajátját. Elfehéredett ujjakkal kapaszkodott a fegyverbe. A fenyegetett ezt úgy értelmezte, hogy nem vágyja a harcot. Amire lehet, nem is volt szükség:

– Figyelj, még nem történt semmi... elengedtek, elmondjátok, miért kell ez nektek, és kitaláljuk, hogyan segíthetünk – próbálkozott Sam.

Annak ellenére, hogy késsel a nyakán talán okosabb lett volna csendben maradnia. A törekenység is így gondolhatta, ugyanis hitetlenkedve pislogott. Megkérdőjelezte a szándékot is. Bár azért összerezett. Mondjuk, a kést tartó keze biztos maradt. Akkor is, ha láthatólag gyakorlatlanul pozicionált. Ami csak mérsékelten nyugtatta meg a férfit. A torkát még így is átvágta volna.

– Egy évvel ezelőtt még el is hiszem – konstátálta a nő lemondóan. – Hátral megcserezted a fegyvert?

– Igen, Tanárnő!

– Szuper. Csillagom... semmi gond. Lassan végzel a keréssel? – lépett beszéd közben kimérten Sam felé.

Hogy hátrálásra kényszerítse, az útpadkához. Okosan nem próbálta a hasához nyomni a megszerzett pisztoly csövét. Észrevette volna a kevlárt, vagy csak túl óvatos volt? Esetleg a rutin hiánya miatt?

– Sajnálom! – nyikkant a lány. A sírás fojtogatta.

– Nincs mit, nagyon ügyes vagy – zsongott a nő hangja a fiatalok gerincében.

Sam aggódva állapította meg, hogy igazából rájuk is hat a tónus. Már nem érezte magát olyan tettekre késznek. Ahogy látta, Alex is kiengedett. Elvégre... Esélytelen volt, hogy el bírják vinni az indítókóddal működtethető járművet. Még ha – valami csoda folytán – ki is találnának a saját maguk által létrehozott csapdából.

A nő azonban nem adta fel:

– Fiúkák, gyertek szépen a pajtitok mellé! Aztán vegyétek elő az adó-vevőket, és okosan vágjátok be a bokrokba, mert a kicsik szörnyen aggódnak miatta, és olyankor reszketni szokott az ember ujja a ravaszon.

A srácok – alig kamaszok, bár váratlanul rutinosak – immáron két kézzel, egy-egy fegyverrel célozva terelték őket Sam csoportosulása felé. Ők is csak a fedetlen arcra fókuszáltak, úgyhogy nem volt mit tenni, mint fogni az adó-vevőket, és elhajítani az ázott bokrok közé.

A vaksötétben előre is viccesnek tűnt majd keresgélni...

- Kész – szipogott a keréknél a szerencsétlen.
- Ülj be! El tudod indítani? – vezényelt tovább a nő.

Ha egy kicsit is kétségbeesik, a társainak is oda lesz a fókusza. Azonban ő rutinos pedagógusként vezette a figyelmet. Nem engedett teret a nála fiatalabbak félelmeinek. Sam csodálni kezdte a nyilvánvalóan civil fiatalot, akinél hiába volt tizenpár évvel rutinosabb, legalább harminc kilóval nehezebb, mégis átvette a helyzet uralmát.

- Kóddal nyílik – sikkantott fel a kamasz rémülten.

A „Tanárnő” arca megrándult. Aztán hosszan kifújta a levegőt. Rávillant a szeme Samre. Aki megadóan araszolt, és igyekezett barátságosnak tűnni:

- Szerintem ideje lenne tárgyalni – szólalt meg halkán a szemrevételezett.
 - Szerintem ideje lenne kussolni! – förmedt rá a teremtés a fia elbizonytalanodását látva.
- Öcsém! – A fehér kamaszfiú összerezzen. – Nem ijesztebb, mint a bátyád haverjai. Szívd fel a tőköd, vagy ha gyanús, akkor puffantsd le a piczába!

A vége túlságosan felgyorsult. A srácok nem szúrták ki az erőltetett lendületet, viszont a katonák igen. Ennek ellenére a szakadt, deszkás cuccokba bújtatott, kígyógyorsnak tűnő, tetovált kamasz határozottabban markolta a csomagtartóból kiszállt helyire a fegyvert.

Alex Samre sandított. Akit viszont profin tartott a teremtés, bár azt már mindketten felismerték, hogy nem hátrálhat onnan, mert nem emelné elég gyorsan a fegyverét, mielőtt Sam elveszi tőle az összes fenyegetést.

Erre viszont még csak a NATO-s társa jött rá, a többiek nem.

- Cukorbogárkám – beszélt ennek ellenére nyugtatóan a nő –, elindítod a Csillagocskánknak a járgányt? Légyszív’!

Sam csak azért hallotta a gépelést, mert olyan közel állt a beszélő, hogy a headset-je szinte hozzáért. Akinek – egyébiránt – agyrohasztóan jó illata volt. Mármost nem... Nem igazán.

Egész haloványan meg is izzadt. A fenyegetettnek mégis az ölébe mászott a szag, és egy ősi készítetés követelte, hogy vegye el a fegyvereit, vágja hanyatt, utána pedig nyugodtan nyalogassa le a feromonokat.

Kínlódva pislogott, és igyekezett inkább azon morfondírozni, hogy most komolyan egy tanár téríti-e el a fegyverszállítmányt, amiért mentek. Amiben annyi robbanóanyag figyelt, hogy azzal egy rosszabb terrorcsoport egy évig kihúzná.

Amit nem kísért másik autó, mert kellett ember a stratégiai pontok őrzéséhez, így ketten maradtak a legcinkesebb feladatra. A „stalkerrel”, aki vagy hűséges volt, vagy nem. Nem tudhatták. Elvégre a támadókról üvöltött, hogy amerikaiak. A földijei.

Ha harcra kerül a sor, ki mellé áll? Ez dönthetett el mindent.

A gépelés hangosabbá vált. Sam foga csikordult. Mindig a programozók baszták el! Hát, milyen világ volt, hogy ők szabályos gyilkológépek, és néhány elvileg esélytelen lélek, így be bír nekik tartani? Egy semmilyen nővel, akit csak meg kéne nevelni, aztán egész kellemes társaság lenne...

– Nyugi, Cuki! – csettintett egy zihálásra elégedetlenül a felnőtt a nyelvével a mikrofonjába.

Mire a kamaszok, akik sokkal rossz arcúbbak voltak nála, visszakaptak valamit a fakuló színekből. Főleg, hogy a nő képes volt nevetségessé tenni a fenyegetést:

– Nekünk jó itt a piknik, Cukorbogár nyugisan tötyörésszél! Csillag és Öcsi élvezi, hogy egymás felé sandázik, Picúr meg talált magának egy szépfiút, akit méregethet. Legalább addig én is szemezhetek a szexi, barna alezredessel. Tudjátok, bejönnek a szemüvegesek, ő meg az – kommentálta kínjában az egészszet.

Jó hangsúllyal és ritmusérzékkel. Mintha egy rögtönzött stand-up lenne. Mármost: burleszkbe illő jelenetnek bizonyult ez az egész. Ő meg kikarikírozta a lényegét: néhány taknyos és egy civil nő elrabolja a NATO teherautót. Mert erre egyre nagyobbak tűnt az esély, ahogyan felduruzsolt a motor.

Kiváltképp, hogy eddig löniük sem kellett.

– Tudtam én, hogy ügyibogár vagy! Szépen, lassan vidd ki a furgont, addig mi még meredezőnk, hogy mindenki megjegyyezze egymást – vezényelt tovább.

Pedig már nagyon szerette volna a fiúkat kimenteni, ám nem engedhették meg maguknak, hogy járművet veszítsenek. Egyébként is a srácok tudták, mit vállalnak. Önként jöttek. Egyenesen követelték, hogy az imádott Tanárnőjük ne próbálja meg egyedül.

Mert meg akarta...

– Igaz, Kékvér? Te sem bánod – incselkedett a nő Sammel.

A becézett meg nem volt képes felháborodni. Akkor sem, ha értette a szándékot, amely épp a félelmetességüket próbálta lerombolni a nevekkel. Mert azt Sam is látta – hogyha nem bakiznak – a furgonra keresztet vethetnek, azonban tisztában volt vele, hogy meglépniük cinkes lesz.

Nem bírt tiltakozni, mert a nő ajkát bámulta, amit szabályosan meg akart harapni.

Úgy sejtette, erre kapni fog egy esélyt, ugyanis a kartávból kikerülés – ilyen sebesen – még egy gyakorlott katonának is nehéz. A nőről pedig egyértelmű volt, hogy nem lesz elég gyors. Akkor sem, ha amúgy nem lehetett rossz stratégia, mert a furgon lassan, de biztosan cakkozott az úton.

Szeszélyes mintázatban és fordulásokban. Mégis szégyenteljes gyorsan távolodva. A „Tanárnő” a szeme sarkából figyelte:

– Csillagocskám, most akkor szépen mutasd be, miért is voltál te Brooklyn legjobb autótolvaja! – kérte szelíden a hang.

Ami tényleg illett egy tábla elé. Bár Sam úgy sejtette, a diákjai fele azért figyelt, mert bejött nekik a tanárnő. Aki szinte egyidős lehetett velük. Nem tippelte huszonöttnél többnek. A furgon egyik pillanatról a másikra vehemens gyorsasággal kiugrott.

A nő keze emelkedett Alexre, akit így már két fegyverest őrzött:

– Mondom a szabályokat! Nincs beszélgetés. A fiúk most hátrálnak. Te, Harmadik Kerekecske megpróbálhatsz megölni, de akkor kinyírom legalább az egyik haverod, ám

amilyen szar, lehetetlen picse vagyok, inkább mindkettőt. Szerintem nem akard megkockáztatni sem azt, hogy egyedül maradsz a két fiam ellen, sem azt, hogy mit tesz veled a másik, ha meghal a társa.

A két kamasz hátrálni kezdett. Egész addig tartották mindkét fegyvert, amíg közel értek a bokrokhoz. Amikor a nagydarab néger eltűnt volna, Alex moccanni akart. Még a gondolatra is belelőttek a bakancsa orra mellett a földbe, majd emelkedett vissza az arcára a torkolat.

– Nem tudtad, hogy az amcsi tanárok gondolatolvasók?

A szőke alak visszanyerte az egyensúlyát, ám lassan. A csaltosban sportmotorok durrantak be. Alex szeme összevillant Sammel. Aki a hátrakötött kezéről tudomást sem véve folyékonyan kihátrált a saját pengéje elől.

A teremtésnek most kellett volna arcon lőnie Alexet, ő mégis elkapta a kezét, és csak a vádliját találta el. Aztán futni kezdett. A két kamasz előcsörtetett. A néger elhajította az egyik fegyverét. Helyette elmarta a tanárnője valóságosan karcsú derekát, akinek kellett egy pillanat, hogy megállapodjon a motor hátulján.

Így is inkább a szerencsén múlt, mint a gyakorlásán.

A szőke srác elcsörtetett mellettük. Alex a sebesülése ellenére volt annyira gyors, hogy utána lőtt a bokáján rejtegetett kézi kaliberrel. Pontosan talált. Az alak a motoron megingott. Bár a kiraboltak nem tudták, mennyire komoly a gesztus. Hogy viselt-e kevlárt.

Aztán rájöttek a válaszra, amikor a Tanárnő levágódott a járműről:

– Menjetez haza! – sikoltott, és visszafelé kezdett rohanni a megbillenő tetovált rosszarcúhoz. Közben Alexet lőtte, aki már bevetődött a bokrokba.

Samre, akit kiszabadított a harmadik társuk, senki nem figyelt. Úgyhogy ő felkapta az elejtett fegyvert, mert neki nem volt titkos tartaléka. A teremtés mellére szegezte, és lőtt. Egy MŰANYAG golyót!

Ekkor jött rá, hogy játékfegyvert szerzett.

A nő felszisszent. A találathoz kapott, viszont még időben letépte az elnyeklő alakot az elcsúszó motorról. Aki nyilvánvalóan halott volt. A teremtés iszonyodva nyikkant. Eldobta a lelketlenné vált húst. Az Alex által adott tűzben reszkírozva a motor után rohant. Egy golyó eltalálta a karját. Nem reagált rá. Akkor sem, ha megingott.

Felkapta a motort, és ő is elporzott.

Megléptek egy teljes furgonnyi fegyverrel és robbanószerrel, valahova, egy senki által nem ismert helyre. Egy olyan csapat, amiről semmi információjuk nem volt. Hiszen egy gyerekseregnek híre ment volna, nem?

Az még csak kiverte a biztosítékot...

Azután is.

Ugye?

A kizsebelt, kicsit összekarcolt nyakú NATO tiszt csak remélte, mert nem akart olyan világban élni, ahol ez normális lenne.

Kendrának nem volt dicsmenet visszaérkezni a táborba. Bár addigra legalább már nem zokogott szánalmasan. Csupán egy benyelt golyóval visszaért. A motoron. Ami nagy szó volt, mert életében először vezette úton.

Kettesnél magasabb fokozatban.

Zoé (Csillagocska) egyből elé rohant. A háta mögé pillázott. Elvégre kellett volna még valakinek lennie vele. A nő belseje már nem bírt jobban összecsavarodni. Már egy apró, kis gubanc volt minden szerve, ami szorította a lelkét.

Lehajtotta a fejét. Majd tíz hosszú lélegzet után erőt vett magán, és kibökte:

– Nikó nem élte túl.

Ahhoz képest, hogy négy szóból állt az egész mondat, az összes levegője elfogyott.

Kényszeredetten kapott az asztmapipájához, inhalált. Későn, már görcsösen köhögni kezdett. A dermedt Csillagán kívül mindenki hozzá ugrott. Holott a sérült lánnyal kellett törődni, akinek most halt meg a párja. Ingerülten hessentett.

– Zoéval foglalkoztatok, Majmok! – lódult meg kifelé a gyűrűből.

A nevezett addigra zokogott. Csak éppen némán tette, így eddig senki nem figyelt fel rá. Erre viszont egy fél osztály borult a nyakába. Minden arra járó. Hiszen az elmúlt évben, már egyfajta – horrorvígjátékba illő – családdá váltak.

Igazi famíliává a majdnem százfős társaságukkal.

A megmaradtakkal. Kendra csak a nővérét nem hajtotta el magától. Karla átölelhette. Neki hagyta. Ahogy a hozzá olyan hasonló – csak éppen isteni retusálással feljavított –, törekeny szépség kitakarta a diákjai elől, már megengedte magának a nyomort. Akkor is, ha nem marad több könnye.

– Gyere, lássuk el a meglőtt karodat! – vonta maga után szelíden a tábori orvossá előléptetett egykori iskolai ápoló testvére.

Kendra ezt is engedte. Ernyedten tűrt, amíg a csipesszel machináltak benne. Aztán amíg égették az ereket, és varrták a szöveteket. Bár nem nézett a nála csak két évvel idősebb nővére szinte tükörkép, ám már-már bizarrul hatalmas, aggodalmas szemébe. Amik különösen figyelmesen csillantak az ujjpernyi pillák finoman táncoló árnyékában. Inkább a keceses végtagot szuggerálta, ami a húsában turkált.

Ami munkája után, a fiatalabb testvér a fájdalomcsillapítót sem fogadta el. Így, hogy nem vegzáltak a sebben, már elviselhetővé vált az érzet. Ráadásul ők tudták a legjobban, hogy spórolniuk kellett. (Ez már nem is csupán szükség volt, hanem egyenesen kényszer.)

Kendra helyette Zoéhoz szédelgett.

Leült a teremtés mellé a veranda lépcsőjére. Enyhülést keresve meghúzta a jeges vizét. Már most cserepes volt a szája a sebláztól. Ennek ellenére nem térhetett pihenni, elvégre csak ő maradt a fiataloknak.

– Úgy sajnálom, nem tudtalak megvédeni Titeket – ölelte magához fél kézzel a „lányát”.

– Nem a te hibád – zokogott fel újra. Az a hang nem ezt mondta.

– Én vagyok a felnőtt.

– Majdnem tizennyolc volt. Önként jelentkezett. Ő elég jól értett a fegyverekhez – darálta, amit valószínűleg sokszor elmondott magában az elmúlt órában.

– Egy jó tervre jelentkezett önként, ám a tömör kerékre én nem készültem rendesen.

– Kendra... ne. Kérlek! Ne gyalázd meg az emlékét! Egy család vagyunk. Megvédjük egymást. Nem akarom, hogy felelőtlenségnek bélyegezd az áldozatát.

– Csillagom... – ölelte szorosabban.

– Te ne kérj bocsánatot! Ti vagytok az egyetlenek, akik törődtök velünk – a „járvány-lelencekkel”. – Már AZELŐTT is, így volt.

A nő nem bírta cáfolni. Emlékezett a tavalyi esetre. Az első rajtaütésre, néhány héttel a megérkezésük után. Amikor az ő paranoiájából kiküldött őrszem kiszúrta a fényszórókat. Vágatott be. Hívták a 911-et. Éppen volt vonal. Éppen ki is csöngött.

Majd a diszpécser sajnálkozva rájuk rakta, hogy a kormány kizárólag a City területén illetékes. New Jersey-ben nem, ám egész biztos benne, hogyha felhívják az ottani előjáróságot, akkor ő minél hamarabb igyekszik majd véget vetni a helyzetnek.

Azt nem mondta ki – hangosan –, hogy addig dögöljete meg. Csak éppen ez volt az ítélete. Ez volt az a pillanat, amikor Kendra már a Molotov-koktélt mérte össze a fészerben. Majd még mérsékelt óvatossággal levágott a verandára néhány tucat bombát, és felkapta a baltát a lépcső mellől.

Amikor megkérdezték, mit csinál: megmondta, hogy harcolni fog. Hogy miért? Mert nem szajha, vágóállat, vagy éppen rabszolga, hogy rettegve behódoljon az erős uralomnak. Erre a máskor mindig szelíd Karla – igaz, kétkedő tekintettel – azonban csak felemelt egy rögtönzött bombát.

A diákjaik sem vágyták ezt a sorsot, úgyhogy végül egy emberként léptek fel.

Szerencséjükre előkerült egy tucatnyi lőfegyver, és néhány piruló ifjú, akik nem hitték el, hogy most kifejezetten hasznos az eddig kétesként számontartott múltjuk. Merthogy ezeknek a fiataloknak egy része ott nőtt fel, ahol; úgy, ahogy; így valóban tudta használni őket.

Az a részük pedig meg akarta védeni a többiekét. Az ÖVÉIKET.

Amit megtettek. Bár keservesen sikerült. Ott halt meg a tornatanár és az irodalom tanár. A „Professzor úr”, ahogyan maguk között a korán öszülő, mindig megértő és kedves, alig ötvenes férfit hívták. Aki hiányzott mindenkinek.

Ahogy hiányzott mindenki más is, aki azóta értelmetlenül távozott, mert a mentők, a rendőrök vagy éppen az állítólagos kormányok lemondtak róluk. Itt is és az Almában is. Rendnek nevezhető, látszatnyugalom ott is csak az Upper East Side-on belül volt. A város többi részén az „erős alakok” sokkal kisebb kerületekbe zsúfolódtak be vadászni.

Úgyhogy még – talán – mindig jobb döntés volt a farm. Amire most futott be az első adag szállítmány, amit más civil autókkal még megkocsikáztattak, a furgont meg az egyik közeli kisváros főterén hagyták.

A srácok most vizsgálták át a ládákat, ám úgy tűnt, hogy azokban már nincs nyomkövető.

Legalább ebben szerencséjük volt.

Másban nem. Kendra tudta, hogy neki kellett volna megdögleni ezen a dicstelen délutánon. Ám a sors fintora miatt, helyette a makkegészséges fiatal veszítették el. Holott neki lassan mindegy lett volna.

Akármilyen takarékosan bánt az asztmapipával, már nagyon fogytán volt. Ő értette a legjobban, hogyha nem szerez újat; a génterápiája vagy legalább valami gyógyszer nélkül, előbb vagy utóbb jön egy görcsroham, amiben megfullad.

A jelenlegi feszültségben inkább előbb, mint utóbb...

– Van egy láda whiskey! – rikkantotta az egyik taknyos fiú.

Aki még gimnáziumba sem járhatott volna. Az egyik tanítványa öccseként keveredett melléjük. Kendra mélyet sóhajtott. Nyilvánvaló volt, hogy helyes-e ennyi idős gyerekeknek inni. Viszont konkrétan a – kibaszott! – világvége után bujkáltak, egy menedékben.

Amit egyre nehezebbnek bizonyult fenntartani. Vajon meddig voltak képesek megvédeni?

- Kérek egy pohárral – sóhajtott a nő. – Csillagomnak egy duplát.
- Még nem vagyok huszonegy... – emelkedtek fel döbbenten a kisírt szemek.
A tanárnője magabiztosnak látszó mozdulattal megrántotta a vállát:
- Én meg nem ihatok a nem létező gyógyszeremre.

Ugyanis az összeomlás óta – nyilván – nem volt egészségbiztosítás. Így éppen mindegy volt, hogy tüdőgyulladásra vagy – ahogyan neki is – egy örökletes tüdőbetegsége van, ahol a légszennyezés miatt fellobbanó heveny gyulladást a szervezete olyan heves autoimmun reakcióval próbálja kipurgálni, hogy abba fog beledögleni.

Mert a vírusra immunisnak bizonyult...

A harminc évnél idősebbek közül, viszont csak a Professzor és a Néne – a korábbi énektanárnő, akit elvitt a gyomorfekély – volt az. A többiek vagy még 2050 második felében, rögtön a vírus betörése után meghaltak, vagy soha többet nem hallottak róluk.

Részükről egyre ment.

Nem maradt senkijük. Nem kaptak segítséget. Ami azt illeti, Kendra válla is csak azért lett megstoppolva, mert a nővére néhány netről letölthető jegyzet alapján megtanulta. Vagy mert Lucas és a kevés – a korábbi életben semmirekellőnek tartott, furcsa, rendes gimnáziumból kibukott, ám félelmetesen eszes – diákja még képes volt hozzáférni a korábbi internet romjaihoz?

Ezek nem voltak vidám gondolatok, mégis ezzel aludt el.

- Kendra... beszélhetünk? – hívta félre Lucas.

A szemüvegén ravaszul csillant a fény. Idegesen hátrébb tolta. A nő mélyet sóhajtott. Innen tudta, hogy nagy baj van. A srác nem volt beszari. Elvégre dezertált a világ legfélelmetesebb hackercsapatából.

Állítólag.

Kendra semmit nem hallott róluk. A híres-neves Egyszarvúakról és azok örült vezetőjéről. A kölyök mégis szinte mániákusan bujkált a házban. Elmondása szerint azért, hogy a műholdkép alapján ne találjon rá semmilyen képfelismerő.

Holott a netről való eltűnése óta, több év eltelt. Már nem is hasonlított a kisfiúra, aki egyszer – 2045 végén – megállította az atomháborút, néhány másik taknyos kölyökkel. Ezt Kendra hitte is, meg nem is; az viszont igaz volt, hogy Lucas zseniális programozónak bizonyult, és részletesen el tudta mondani, – állítólag – hogyan történt a történelmi Tibet lebombázása.

- Persze, Cuki – mosolygott rá nyugtatólag a nem teljesen ép kamaszra.
- Nagy baj van – gyűrögte ő kényszeresen az inge alját.
- Nagyobb, mint a világvége?
- Fejeljük meg a sátán visszatérével – nyögte kínlódva.

Az egykori tanárnője nem akarta megérteni a mondatot. Félrevonta. Hagyta, hogy a fiú eldadogja, hogy egy Csillagfény nevű AI feltűnt. Az épphogy férfi úgy gondolta, hogy a korábbi Egyszarvú és a Kreálmánya tért vissza.

– Volt áprilisban egy bomba. Innen lőtték ki. Mármost a kontinensről. Európára. Ballisztikus rakéta, nem atom. Utána minden régi állami műhold a robbanás környékét figyelte.

Kendra annyi mindent akart kérdezni... Kezdve azzal: Honnan veszel te ilyeneket? Honnan lenne fogalmad, mi megy az állami szerveknél? Nem szívtál az egész mesével? Komolyan megtörtént veled? De hát tizenkét éves voltál a teoretikus hack idején!

Hogy tudtál így programozni? Miért nekem gyónod meg? Alig vagyok idősebb nálad! Miért kezelsz úgy te is, mintha az anyád lennék? Ha konkrétan egy tömegpusztító fegyver vagy a laptopoddal? Talán mindannyiunk közül a legfélelmetesebb...

Miért tőlem várod akkor a védelmet? Miért nem kéred a többi hackert, hogy mentsen ki innen? Vagy bármelyik kormányt? Mindenkinek értékes lennél! Egyáltalán, hogyan kell feltörni egy rendszert?! Ilyet tényleg lehet? Nem csak a filmekben?

– Lucas... semmi baj, ha eddig tóditottál, de most meg kell tudnom az igazat – szólalt meg halkán.

– Hiszen neked mindent elmondok!

Hagyta magát lehúzni a lépcsőre. Kendra megtámasztotta a szegycsontjánál a mellét. Megállta a zihálást, mert tisztában volt vele, hogy semmin nem fog segíteni. Helyette próbált lassabban lélegezni, és minél kevesebbet erőltetni a tüdejét.

Kellett néhány másodperc, mire összekaparta az erejét a beszédre:

– Tényleg volt egy csapat, ami atomhack-et csinált?

– Igen – húzta fel a szemöldökét hitetlenkedve. Ezzel nem volt egyedül:

– Miért nem hallottunk róla?

– Milyen hackerek lennének, ha mindenki ismerné a munkánk? Az állam helyében te elmondanád?

Ez így logikusnak tűnt. Csak képtelennek. Kendra a fiú arcát szuggerálta. Ő szinte soha senkire nem nézett direkt rá, azonban most szilárdan tartotta a szemkontaktust. Nem ingadozott. Túlkompenzált? Tényleg így gondolta?

Kendra összeszorította a szemhéját. Egy árnyalattal hosszabban, mint amit eladhatott pislogásnak. Ahogyan az elmúlt két évben sosem, most sem ébredt fel. Hiába próbálkozott. Úgyhogy ébren kellett a rémálommal küzdenie.

Amiben annyira nem akart hinni...

A nő tisztában volt vele, hogy a testvére az állítólagos hacker háta mögött figyeli a beszélgetést. Amit nem is bánt. Bár – mások szerint – ő is olyan volt, mint egy mászkáló poligráf. Nem érzett hazugságot a vele szemben ülőn. Vagy igazat mondott, vagy őszintén hitt benne.

Akármilyen képtelenül hangzott:

– Miért léptél le?

– Szonja, az Egyszarvú társai vadászni kezdtek ránk.

– Nem ti voltatok azok?

– Nemcsak velünk dolgozott. Voltak azok, akik kifejlesztették a vírust...

Kendra szeme villant. Nem akarta újra meghallgatni az árnyékkormányos konspirációs elméletet. Részben mivel továbbra sem hitte, ráadásul nem is számított. Az viszont igaz lehetett, hogy meghalt egy társuk.

– Ő is programozó volt akkor? Aki meghalt.

- Igen.
- Akik megölték?
- Ők nem. Politikusok? Terroristák? Van különbség?
- A vezetőtök, az a Szonja melléjük állt?

Kendra hunyorgott: Miért nem rebbent a másik tekintete?! Miért kellett ezt a képtelenséget komolyan venni? Nem lett volna elég bonyolult önmagában egy világméretű pandémia utáni összeomlás? Ami után tényleg furcsának tündek az új harcok.

Mintha tényleg rendeződtek volna a hatalmi viszonyok...

Lucas teljesen összetöpörödött:

- Nem tudom. Ő örült.

Őrültebb, mint te? Akarta megkérdezni Kendra. Viszont éppen ez sem számított. Az ő fia volt, aki ott ült. Akármilyen volt. A védenca. Sokkal fontosabb dolgot kellett megkérdeznie:

- Félsz, hogy rád vadászik?
- Szerintem mindenki ellenség lesz, aki nem tér vissza hozzá.

Ez kicsit diktátorosan hangzott. A nő mélyet sóhajtott. Forgatta a hallottakat. Átölelte a térdét. A tüdeje facsart. Bent tartotta a levegőt, és hosszan kifújta. Csak lassan. Óvatosan. Mire eszmélt, már Lucas simogatta a hátát, aki ezek szerint meghallotta a torokköszörülését.

- Ha visszamennél, biztonságban lennél? – erőltette ki a tanárnője.

Akkor sem fújta. Annyira aggasztóan lötyögött az alján a lé. Elvégre lesz még ez rosszabb is. Eddig sose lett meg a gödör alja, akármennyire kereste. Pedig majdnem egyenesbe jött már '50 előtt az élete:

'40-ben – tizenkét évesen – bekerült az olimpiai utánpótlásba. Így már jutott pénze a génterápiára, az állapota javulni kezdett. '44-ben az olimpián, csapatban hoztak egy nem olyan rossz helyet. Ugyan ő dobogós nem lett, ám mégiscsak kint volt. Ráadásul kvázi tünetmentesen!

A tüdeje hivatalosan is működött...

'46-ban felvették az egyetemre. Tornász ösztöndíjjal. '48-ban olimpián egyéniben is indult. Jó, csak negyedik lett, de akkor is... Aztán az államvizsga után, '50-ben elbaszódott minden. Akkor jöttek az első megbetegedések. A szülei még a kontinens összeomlása előtt belehaltak a fertőzésbe.

'50 őszén már úgy tanított, hogy alig két hét után online oktatást vezényeltek, azonban ez sem segített. Majd maszkot kellett hordani, és rá egy hétre bezárták az iskolát. Jött a kijárási tilalom. Utána a jegyrendszer. Fejadag. Folyamatos ellenőrzés szerinti szortírozás.

Év végén újra nyitottak a közintézmények.

Visszavonták az egészségbiztosítását, mint olimpikon járadékot. Mondjuk, addigra elkölthette a teljes fizetését is az ellátásra, mert már nem ért semmit a pénz. Hol elfogadták még, hol nem. '51 elején már leginkább nem.

Akkorra a szociális háló igazából szétesett. Iskolába is azért jártak a gyerekek, mert megszokták, ők pedig nem zártak be. Már senki nem kérte volna számon senkin az egészséget. Nem lett volna kötelező. Fizetést úgyse kaptak.

Mármint az államtól. Mert a diákok hálásak voltak. Kenyerekkel, benzinnel, jegyekkel, fehérjeporral honorálták az erőfeszítéseket. Aztán lakhellyel és védelemmel, amikor Kendra és Karla – aki ápolónőként dolgozott – nyíltan az iskola gyűlés elé állt, hogy most kéne pattanni.

Mielőtt valaki a kiskirályként megszállja a várost.

Így ők leléptek. 2051. május 23-án megalapították a kommunájukat. Épp mielőtt New York-ba jött egy kiskirály. Majd elbukott. Másik váltotta. Aztán egy Észak-Kelet USA Összefogás. Ezután jöttek koreai kalózok, és az összes part menti várost magukénak nyilvánították. Akik ráébredtek, hogy csak hajón erősek, és nem mernek bemerészkedni a szárazföldre.

Ahol az étel termett.

Úgyhogy hátráltak. Kiskirály. Kormány. Talán. Addigra már csak kurtán-furcsán, másodlagos csatornákon jöttek a hírek. Valószínűleg nem is sorrendben. Kendrát ez már nem is igazán érdekelte. Akkor kezdte újra követni, amikor február végén repülők tűntek fel, majd harcokocsik érkeztek.

Állítólag visszavették a városokat. Gyakorlatilag márciusban befutott néhány újabb diákja. Akik még éltek. Akik az előző hullámmal nem jutottak ki, és nem integráltak táborba. Akik addig a régi árvaházban bujkáltak, amit a suhancok erődítménnyé nyilvánítottak és védelmeztek.

Többé-kevésbé. A szóbeszéd szerint volt, hogy megalkudtak a környéki bandákkal. Eladtak nekik kicsiket. Legalábbis gyanúsán egyszerre tűntek el a többek. Vagy nem. Vagy más történt, csak nem akadt felnőtt, aki összefogja őket, és így a rémhírek gyorsan vad – sosem történt – emlékekké gyökereztek a még képlékeny elmékben...

Ahogy – talán? vagy csak remélte? – Lucas is csúnya történetet mesélt magának félelmében... Viszont... Óvatlanság lett volna nem foglalkozni a lehet, hogy veszéllyel:

– Visszamenj?

– Igen.

– Akkor?

– Nem akarok részt venni ebben. Nem ezt ígérték, amikor beléptem a Ménesbe. Azt ígérték, hogy megmentjük a világot... Nem, hogy leigázzuk – bújt hátulról az ifjú.

Kényszeresen a nő elszabadult lobonca alá. Hiába volt magasabb, nagyobb és valószínűleg gyilkosabb is. Mégis gyerekként kucorodott. Kendra azt már tudta, hogy sérült. Hogy spektrumbetegsége van.

Úgyhogy nem szidta le.

Különösen, hogy a mellét sem próbálta letaperolni a kölyök. Helyette csak kapaszkodott. A nő megérintette a karokat. Ő is úgy elbújt volna. Csak egy kicsit. Azonban a törekeny, végletekig igazi hölgy nővére mellett ő lett a kinevezett felnőtt férfi.

Tekintve, hogy az nem maradt...

Napsugaras mosolyt erőltetett magára:

– Cukorbogár...

– Tudom, hülye, naiv kölyök vagyok, aki nem ért semmi normális dolgot. Biztos üvöltött az egészről, hogy csak kihasznál minket, én mégsem vettem észre – kínlódta elő.

Valószínűleg. És? Tizenkét éves volt. Nem kötelezhették felelősségre a tetteiért. Ami azt illeti, a régi törvények szerint még alkoholt sem ihatott volna. Talán soha nem ihatott volna, mert egy bizottság gondviselőt rendelt volna mellé.

Bár gondviselője éppen akadt:

– Te egy cukorbogár vagy. Túl jó erre a földre. Akkor maradnál?

– Ha megtűrtök. Lehet, bajba keverlek titeket – préselte oda az arcát is.

Kendra attól félt, megfullad. Szó szerint és képletesen is. Ennyi lélek súlyát már alig bírta tartani. Zokogni akart. Átkozódni. Vagy legalább egy kicsit a szobájának gúnyolt, tetőtéri lyuk matracán csendben fetrengeni.

Azonban nem tette, mert más volt a dolga. Amit nem oldott meg helyette senki.

– Már bajban vagyunk – sóhajtotta.

– Ennél nagyobb... Kendra... az a nő örült. Ha tényleg él, lehet, meg akarja hódítani a világot, diktatúrát hirdetni, mert azt hiszi, ezzel megment mindenkit. Vagy ha nem ő, akkor az AI, ami elszabadul tőle. Mert előbb-utóbb el fog.

– Gondolod, hogy az AI-nak vagy a nőnek pont egy másik kontinensen lévő, csóró biofarm kellene, ami száz plusz pár embert is alig bír el?

– Nem tudom. Ha logikusak, nem...

– Gondolod, hogy nem lesz diktatúra, amikor egy kormánynak nevezett autokrata csapat végre elég katonai hatalmat tud felvonultatni, hogy adózásra és munkára kényszerítse a megmaradtakat?

– Hát...

– Látod... Akkor meg már a tieid között vagy – puhult el a hangja. – A hátamon, mint valami csomag – élesedett ki.

Az ifjú vörösen lekászálódott. Úgy pillázott, mint a totyogósok, amikor a szülők rajtakapják őket valami oktalan csínyen. A nő a szeme sarkából gondterhelten figyelte a – talán – örökké ártatlan és gyermeteg alakot:

– Meg akartad menteni a világot?

– Nem sikerült – motyogta ő hirtelen.

– Legalább megpróbáltad. Ez több, mint amit a legtöbben elmondhatnak – szorította meg a kezét.

– Kendra...

Hogy utálta, amikor valaki így ejtette ki. Hogy utálta hallani a hangjukban a félelmet. Tizenévesek voltak. Most kellett volna a halhatatlan korszakuknak kezdődnie. Amikor az élet császárának hiszik magukat, és ezért pofátlanok.

Bár, ami azt illeti, azok a normális fiatalok voltak, nem a tizenkét évesen programozók:

– Hm? – kérdezte egy pedagógus örök türelmével.

– Mi lesz, ha idejön?

– Az, ami mindenki mással is. A holttestemen kell keresztül verekednie magát, ha a kölykeimet akarja – rántotta meg a vállát. Mire a nyakába borultak. Újra.

Alig maradt az ölelésben levegő.